

včasih tudi aroma. Ne dé mu torej dobro, če ga preveč čistimo. Majhne množine pa prenaša lahko vsako vino brez posebne škode. V velikih kletah rabijo navadno za bela vina vizji klej, želatino, jajčjo beljakovino, za črna pa navadno samo zadnje čistilo.

Razun tedaj, ko hočemo imeti vino prej čisto, priporoča se čiščenje tudi tedaj, kadar dobi vino neprijeten duh ali okus, če ima slabo barvo, ali preveč barve, potem tudi, če je vino bolešno, šrbko in se nam zdi, da bo trajalo. Kipečih vin pa ne moremo na ta način čistiti, marveč samo s pretakanjem ali precejanjem (filtracijo). Predno čistimo na veliko, dobro se je prej prepričati s poskušnjo v steklenici, kako deluje čistilo.

Poučni in zabavni del.

Grafologija.

Piše K. L.

I

V dolgočasnih kopališčih sosebno zdrav človek drug zega početi ne ve, kakor da zabaja redno trikrat na na pošto po pisma in razglednice, ki pripašajo, če drug zega ne, vsaj pozdravov . . .

Ogledoval sem baš došlo razglednico iz Medvod, s katero so me počastile nedeljske kolesarice in razreševal zagonetne podpise . . .

„Gospod Svetič, dobro jutro“!

Bliskoma sem se ozrl.

„Ah! . . . Vi?“ In zavzet sem zrl nekaj hipov v njene velike, izrazne oči, ki so dajale vsemu obličju izraz izredne živahnosti.

Poznal sem jo že dlje časa, a seznanila sva se šele pred kratkim na zadnjem plesu. Govorila sva po kratkem uvodu že brez fraz in zaupno . . . Zakaj tudi ne? . . . Ona dražestno dekle osemnajstih let in jaz visokošolec in častnik v rezervi.

„Kak slučaj mi naklanja srečo . . .“ poklonil sem se uljudno.

Podala mi je roko.

„Razglednice oddajam“.

„Smem jih videti?“ . . . delal sem radovednega.

„Ne vem . . . pa naj že bo . . . Ta je za mojo najljubšo prijateljico in te so za moje bratrance“.

„A . . . a . . . Kako pozorni ste in kako pri srčnih pozdravov jim pošiljate, tem bratrancem“.

„Kako? . . . Vi mislite . . . slutite — morda . . .“

„Nič ne ugovarjate, že vem . . . Saj imam tudi jaz nekaj tacih sestričen“.

„Aha! . . . veliko? — postala je radovedno.

Delal sem se zaglobljenega v njeno pisavo.

„Ta je vaša pisava, Vas podpis in manupropij . . . Prav Vaš značaj izražajo!“

„Ste li grafolog? . . . Znete-li razrešiti značajev iz pisav?“

„Da, gospica, bavim se s predmetom že dlje časa, a damam ne razrešim rad njih značajev. Tu treba redno zatajiti svoje učenjaško stališče in biti galanter . . .“

„O . . . o . . . kako ste poredni! . . . Kaj mislite, da je resnica o ženskah tako obupna, da se je niti priznati ne sme! . . .“

„Ne vem . . . Sama najraje vara, in ljubi tudi le laske in zabavo . . .“

Resnica in ženske! . . . Brrr . . .“

„Da, da moje vrstice, mnogo jih je tacih . . . O meni pa itak veste, da sovražim poklone“.

„Da, da . . . res . . . Ko sem bil prvega napravil, ste mi prizanesli velikodušno, pri drugem bi me kmalu odslovili, da ne bi bil pravočasno utihnil . . .“

„Prosim Vas, bodite tako prijazni in razrešite moj značaj po učenjaški“.

„No, dobro! . . . Le obljubiti morate, da ostaneva prijatelja“.

„Da . . . le, če poveste resnico“.

„Tedaj . . . tale izredno veliki G., kateremu slede nerazmerno majhne črke, ki se tem bolj izmanjšujejo, čim dlje so od začetnice, kaže, da ste dovzetna za višje cilje, da imate celo v srečnih trenutkih kako izborno-izvirno idejo, a potrebnih močij, vsaj za sedaj, še nimate, da bi jo izvršili . . .“

„Velika ideja torej, ki se razkadi v prazen nič! . . . morda res!“

„Tule a tule, ki na vrhu nekako zijajo, kažejo, da radi pripovedujete, kar doživljate . . .“

„Da res . . . Moja prevelika zaupljivost mi je že nešteto krat škodovala“.

„Tele voljne in zaokrožene poteze pri vsej pisavi, sosebno pri n, m in u kažejo, da skušate z žensko milino in prijaznostjo ublažiti razne neprijetnosti v življenju, da se sploh bojite ostrih, odločnih korakov“.

„Tako“?

„Ti okraski pri začetnicah, tako lepo po polževo zaviti značijo, da kaj radi v zrcalu občudujete svojo lepoto in si navijate lase“.

„O . . . o . . . to pa ni učenjaško, Vi porednež, Vi!“

„Pisava kaže, da ljubite lepe toalete, ter da skušate dopadati“.

„Res?“ vprašala je z nekim strahom, kakor bi se bala, da ne ši razrešil še drugih skrivnostij.

„Vaš podpis tu-le! . . . Vera Rudež! . . . Zadnja poteza pri V. kaže Vaše idealne polete, izgublja se nekamo v meglene višave . . . R. in nekaj drugih začetnic pišete, kakor jih tiskajo . . . to znači, da ste se povzpeli do precejšne izobrazbe, da ljubite umetnost, ter da se morda celo sami poskušate na tem polju. Vaš manupropij je vsekakor nenavaden . . . Nekaj nenavadnega, koje vsa Vaša pisava, kakor se izraža to tudi na Vašem obličju! Z Vašim manupropijem spletate svoje ime, kakor kača svojo žrtev . . . Zadnji kolobarji se izgublajo v ozko valovito črto . . . Dozdeva se mi, da

blepate po večjem ugledu, po nečem, kar presega ženske moči“.

Zrla je pozorno na me.

„V vsej Vaši pisavi opažam neko nestalnost, bržkone niste v mirnem dušnem položaju, . . . menda ljubite in dvomite, ste li ljubljena tudi Vi, ali ne . . .“

Molče je zrla name in premišljala, kako tolmačiti moje besede.

Opažal sem v njenih očeh tajen ogenj, ki je vsplapolal, pojemal in ugašal in zopet vsplapolal . . .

„Tako . . . Sedaj bo dovolj . . . Dalo bi se najti še marsikaj, a moral bi imeti nekaj pisem Vaših, pisem, v katerih ste pisali pristržno in odkrito, v katerih ste odkrivali precej svoje duše . . .“

„Hvala Vam! . . . Nisem verjela, da se da sploh kaj čitati iz pisave. A sedaj vidim, da ste uganili — da — skoraj vse. Morda ste me poznali že preje? . . . čuli kaj o meni? . . .“

„Odkrito priznam, da Vas nisem poznal do zadnjic . . . Kar človek na plesu govori, to pa pozabi trenutek pozneje, ne da bi še globokeje razmišljal. Ostane le nejasen spomin na prijetno preplesane urice nekako tako, kakor po kakem hitro prečitanem romanu“.

„Čudno! . . . Priznam . . . pogodili ste v nejasnih obrisih ves moj značaj, a da bi bila bolja prijateljica zapala bi Vam mnogo svojega življenja in spopolnila bi Vaše obrise do jasnih oblik. — In sedaj še kupim dvakrajcarskih znamk, da oddam razglednice. Morda me spremite potem do doma? . . . Malo daleč sicer, a lep izprehod“. „Z največjim veseljem“ poklonil sem se hvaležno-prijazno.

Gospica Vera je odhitela po znamke.

II.

Cesta se je vila od pošte po ne ravno umetnem drevoredu, ki nas je dovolj skrbno varoval pekočih solčnih žarkov.

Po drevoredu navzdol stopala sva z gospico Vero na nekoliko oddaljeno pristavo.

„Pa, gospod Svetič, kako neki, da v teh kratkih hipih, ko človek piše, odkriva toliko svoje duše v obliki svoje pisave. V govoru baje, ki prihaja — tako pravijo — naravnost iz srca, se zrcali največ duše“.

„Gotovo lahko spoznate značaj, če čujete odkrit govor, a človek ima le premnogokrat besede zato, da ž njimi zakriva svojo notrino“.

„Tako?“

„A le oglejte si človeka, kadar govori, a tako, da ne bo vedel, da ga opazujete . . . Opazujte njegov obraz! Kako mu skače živček okrog očij in kako hitro se spreminjajo poteze okrog usten!“

Besedo izgovarja, spodnje ustnice pritiska nekako jezno k zobem in brado privija nazaj; a ni še besede izgovoril in že je izpremenil izraz okrog usten v lahen nasmeh . . . In tisti posebni zvok, ki spremlja vsako besedo, kako hitro se izpreminjata! Glas prihaja iz globine, se vzdiguje, pada in šine zopet na višek!

In vidite, te hitre izpremembe v izrazu in v glasu, te odgovarjajo hipnim izpremembam v duši. In duša, ki nekako brzojavlja iz notrine s pomočjo možganov in ki se razprezajo na vse strani, na telesno površino, se že izpreminja, še predno je izginil prvi telesni izraz . . . nekako tako, če vržete kamen v vodo, ko vidite le dolge kolobarje, dasiravno je kamen, to je prvotni vzrok valovanja, že davno izginil na dno.

Kakor torej duša zaznamuje na poseben način svoje pojave v glasu, v pesteh, v hoji, sosebnost pa v govoru, razkriva jih tudi pri pisavi in celo natančneje — kakor se vsaj meni dozdeva — ter rabi manj pomočnih sredstev v to, da se odkrije. Če človek piše s peresom, katerega je vajen, tiči nekako vsa duša njegova v peresni osti in se odkriva s pomočjo možganov in živcev, ki se razprezajo po desnici, ki vodi pero, v raznih potezah pisave. A če človek govori, uporablja mnogo več sredstev, da spravlja svoje misli, ki potekajo iz duše v besede. Zrak, ki prihaja iz pljuč, se pretvarja s pomočjo glasotvornic v glas, a sedaj treba šele glas posebej izpreminjati, da dobimo samo- in soglasnike in ž njih mejsebojno zvezo naposled besede.

Pot tedaj, katero rabi duša, da se razkrije v govoru, je mnogo daljša kakor pri pisavi.

Pa, oprostite gospica . . . govorim menda že preučeno in pozabljam, da ste ženska . . .“

„Oho, že zopet udarec na nas ženske, katere ste le moški izpridili v igrače, da sovražijo vsako resno razmišljanje — vsaj v moji starosti — in ljubijo le šalo. A jaz — ne maram biti takale igrača, le bodite prepričani, da sledim pazno Vašim razmotrivanjem, pa nadaljujte!“

„Hvala Vam, na Vaši pozornosti! Torej . . . in pogledajte si doma Vaš album, v katerem hranite razglednice! . . . Dasi pišejo vsi pisci iste črke, se vendar ne krije nobena pisava z drugo. Iz tega lahko sklepate, da čuti in misli vsakdo drugače, da se razkriva duša v vsakem človeku drugače; bodi si, da provzročuje to različno telesno stanje, bodi si druge okolnosti, kakor podnebje, starost, spol, narodnost, stan itd.“

„A, gospod Svetič, če se ne motim, trdi Plato, da imajo vsi ljudje, jednako, in isto dušo, čudno potem, da se celo pri ljudeh iste starosti, istega spola, iste narodnosti odkriva jednoista duša na tako različen način“.

„Čudno, a le na prvi hip! S pomočjo možganov namreč deluje in se izraža duša, a od različne velikosti in oblike možganov in od živahnosti živcev zavisi vsa razlika v inteligentnosti ljudij. Čim popolnejše je orodje, tem lažje deluje na njem mojster, v tem slučaju duša, ki se izraža s pomočjo bolj ali manj razvitih možganov. Pa ta razmotrivanja, gospica, bi segala predaleč in bi nas odvrnila od našega predmeta.“

„Torej nazaj k grafologiji!“

„Vi ste rojeni gospica, za zakon, ker prosite le v imperativih“.

„No, no . . . le utolažite se . . . Prosim dalje o — grafologiji“!

Duša, ona zagonetka pri vseh ista duša se ne zrcali vsa v pisavi, ali v govoru, ali v potezah na obrazu, ampak le toliko, kolikor odgovarja dovzetnosti možganov. Zrcali se tedaj inteligentnost vsake osebe v njeni pisavi ali bolje to, kar jo loči od drugih v njen značaj. „In mislite, da izraža duša isti pojav na isti način pri raznih ljudeh“?

„Da. Kakor pomenja kaka poteza okrog usten srd ali ironijo, koderkoli jo opazate, tako pomenja tudi v pisavi ista poteza isti dušni pojav in v tem nas potrja tudi izkušnja“.

„Pa primeri se, da duša različne, da celo nasprotne pojave izraža na isti način. Veselje poraja kakor bol mnogokrat solze, bol včasih krčevit smeh“.

„Da, da a le oglejte si solze veselja spremljajoči izraz na obrazu, te poteze okrog usten, ki izražajo vendar vse kaj drugega nego žalost.“

Tako tudi pri pisavi. — Tu morate sklepati pred vsem iz splošnega utisa, ki ga napravljaja pisava — potem še-le iz posameznih znakov pri po jedinih črkah, a nikdar ne iz kacega posameznega znaka, ki je ne ujema z drugimi. Le potrpite — o tem pozneje več.

V kako ozki zvezi je pisava z dušnim razpoloženjem posameznika, vidite, če raziskuj te pisavo jednoistega pisca v dobi, ko je veselega duha in zopet v dobi, ko je duševno potr, uničen in potem v normalnem razpoloženju. Takoj opazite precejšno razliko pri teh pisavah a pri vsem tem natančno vidite, da je pisala vse troje le jedno in ista oseba.

Da opazilo se je celo, da so pri pisavi z ного ali ustmi temeljne poteze iste, kakor pri pisavi, katero vrši roka — jasen dokaz torej, da je značaj vsacega človeka začrtan v potezah njegove pisave. Iz pisave pa se ne sklepa samo na dušo, da vsak lajik ugane že spol piščev. Sklepa se iz gotovih znakov na starost, stan in celo na narodnost. In posrečilo se je že grafologom, da so iz gotovih, redno se ponavljajočih potez v pisavi prav sklepali na telesno kakovost piščevo, na lepoto, barvo, les, hojo, velikost itd.

S filozofičnim delom grafologije bila bi pri kraju, praktični je mnogo zanimivejši.

Dospeli smo do pristave in vaški zvon je udarjal poldne.

Ah — žal — da morava pretrgati zanimiv razgovor.

Prav hvaležna sem Vam iz vsega srca za Vaš trud, veselim se že praktičnega dela.

Me obiščete popoldne? Na vrtu v lopi bodem, pogledavala me je proseče in mi s hvaležno ljubkim nasmehom nagradila mojo razpravo.

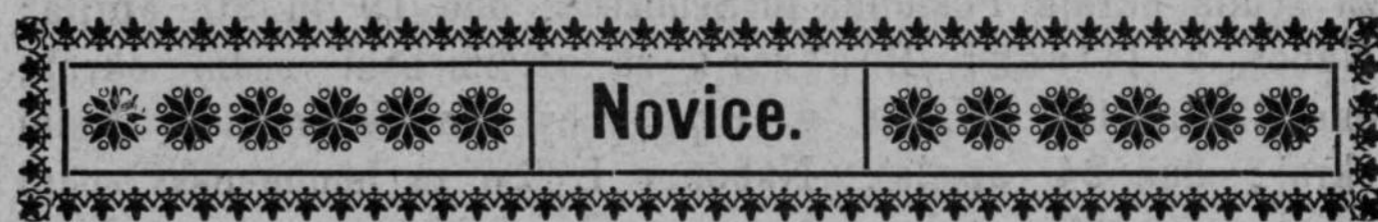
„Brez dvojbe Vas obiščem na svoje veliko veselje. A ne pozabite prinesiti Vaš album za razglednice. To je najpripravnejše za praktične grafološke študije“.

„Popoldan torej na svidenje“!

„Da“.

Podala mi je roko in odhitela na vrt.

(Konec prih.)

— **Osebne vesti** Deželnovladni oficijal v Ljubljani gosp. Rudolf Zarli, je imenovan pristavom ravnateljstva pomožnih uradov. — Za višja poštarja sta imenovana gg. Fran Zorman v Nabrežini in Adolf Hauff v Kočevju. — Na učno ministrstvo je imenovalo realčnega profesorja in okrajnega šolskega nadzornika gosp. Fr. Levca ter profesorja obrtne šole gosp. Jos. Vesela za vladna komisarja za skupno nadzivanje obrtnih nadaljevalnih šol na Kranjskem. — Načelnikom postaje Hrastnik je imenovan gosp. Fr. Sajovic, načelnikom postaje Št. Jurij ob južni železnici pa gosp. Fr. Ličen.

— **Promocija** Konceptni praktikant pri finančni direkciji v Ljubljani gospod Fran Windischer je bil dne 15. t. m. promoviran doktorjem prava.

— **Županom v Škofji Loki** je izvoljen gosp. Lovro Sušnik, pristaš narodno napredne stranke.

— **Potresna posojila** so se začela iztirjavati in sicer z obrestmi vred. Vsled tega bo v „Mestnem domu“ velik shod, ki naj proti temu protestuje.

— **Vipavska železnica** se bo torej vendar začela graditi. Podjetnika sta z inženjerji že došla na lice mesta in se je začelo zaznamovanje tistih zemljišč, ki se odkupijo za železnico.

— **Odbor »bralnega društva« v Dražgošah** se je za l. 1901. takole sestavil: Predsednik: Ivan Stupica; podpredsednik: Jakob Jelenc; tajnik: Luka Megušar; blagajnik: Franc Boncelj. Odborniki so: Janez Lotrič, Primož Hobjan, Blaž Luznar.

— **Opravljeni načrt nabornih komisij na Kranjskem za leto 1901** je naslednji: A. Naborna komisija c. in kr. dopolnitvenega okr. poveljstva št. 17 v Ljubljani. Naborna komisija št. I. Dne 18., 20., 21. in 22. marca: Nabor v Ljubljani za sodni okraj ljubljanske okolice; dne 23. in 26. marca: Nabor na Vrhniki za istoimenski sodni okraj; dne 28. in 29. marca: Nabor v Ljubljani za mesto Ljubljano. Naborna komisija št. II. Dne 18. in 20. marca: Nabor v Kamniku za istoimenski sodni okraj; dne 22. in 23. marca: Nabor na Prevojah za sodni okraj Brdo; dne 26. in 27. marca: Nabor v Višnji gori za istoimenski sodni okraj; dne 28., 29. in 30. marca: Nabor v Litiji za istoimenski sodni okraj; dne 1. aprila: Nabor v Radečah za istoimenski sodni okraj; dne 2. in 3. aprila: Nabor na Krškem za istoimenski sodni okraj; dne 9. in 10. aprila: Nabor v Kostanjevici za istoimenski sodni okraj; dne 12. in 13. aprila: Nabor v Mokronogu za istoimenski sodni okraj; dne 15. aprila: Nabor v Trebnjem za istoimenski sodni okraj; dne 16. aprila: Nabor v Žužemberku za istoimenski sodni okraj; dne 18., 19. in 20. aprila: Nabor v Rudolfovem za istoimenski sodni okraj; dne 22. aprila: Nabor v Metliki za istoimenski sodni okraj; dne 24. aprila: Nabor v Črnomlju za istoimenski sodni okraj; dne 26. in 27. aprila: Nabor v Kočevju za istoimenski sodni okraj; dne 29. in 30. aprila: Nabor v Ribnici za istoimenski sodni okraj; Dne 1. maja: Nabor v Velikih Laščah za istoimenski sodni okraj; Dne 2., 3. in 4. maja: Nabor v Radovljici za ves politični okraj Radovljica; dne 6., 7. in 8. maja: Nabor v Kranju za sodna okraja Kranj in Tržič; dne 9., 10. in 11. maja: Nabor v Škofji Loki za istoimenski sodni

od katerega sir porudeči, ali postane višnjevkast, ali se zažeri in dobi rudečkaste lise — vse to prihaja od vpliva bakterij, katere se zarede vsled nesnažnosti posode, vimena in onesnaženja rok z mlekom in naposled vsled slabega zraka v hlevu ali slabe krme.

Kolikor pa je škodljivih vplivov, ki jih provzročajo na gospodarstvu bakterije po eni strani, toliko je zopet po drugi strani potrebno njihovo sodelovanje, da sir dozori in dobi finega ukusa. Bakterije dajo surovemu maslu in siru dober duh in okus in posebno lastnost, s katero se drug od drugega razlikujejo. Tudi normalno kisanje mleka je pripisati delovanju bakcila mlečne kisline, ki predelava mlečni sladkor v mlečno kislino. Največji del bakterij, ki prihajajo v mleko, deluje škodljivo, toda praktični mlekar ima dovolj priložnosti, da jih ugonobi. V ta namen je v prvi vrsti potrebna znažnost in razkuženje prostorov z močno koncentriranim lugom itd.

(Konec prih.)

Poučni in zabavni del.

Grafologija.

Piše K. L.

(Konec.)

III.

Okoli četrte ure sem bil na pristavi.

Pozvonil sem. Odprla mi je gospa mama, postarna dama velega lica.

„Prav veseli me, da nas obiščete. Vera Vas že pričakuje v lopi. A mene morate oprostiti. Petek je in običajno ves dan molim za večno življenje mojega umrlega moža“.

„A tako! . . . Potem vsekakor — ne dajte se motiti!“

Pokazala mi je lopo, ki je bila povsem poraščena z zelenjem.

Hitel sem tja. Gospica Vera me je opazila in mi, naslanjaje se na lopo, prožila roko nasproti.

„Pričakovala sem Vas že preje“.

„Bodeva pa sedaj dlje časa skupaj“.

Vstopil sem. Mizico je obdajala okrogla klopica. Na njej je ležal že album za razglednice in odprte knjige.

„Kaj prebirate lepega?“

Baudelerjeve „Zle cvetove!“

„Čarobne poezije, kaj ne da?“

„Nekaj posebnega! — Ravno kar sem prečitala odo na satana. Ko bi to mamica vedela!“

„Ta začetnik moderne šole je brez dvojbe tudi jeden največjih“.

„Pa, . . . kako Vam ta lahka domača toaleta lepo pristaja! A . . . a . . .“

„Že pričenjate z Vašo ironijo! Torej le brzo k praktičnemu delu grafologije.“

„Tu je album“.

Ogledoval sem si ga.

„Veliko ste že nabrali“.

„Okoli štiri sto kart je že . . . A nabiram le take, ki so naslovljene na moje ime“.

Po štiri karte so bile na vsaki strani ličnega albuma in ukusno posejene.

Na prvi strani so bili kraji ob luninem svitu, za druge karte, ki kažejo gorske vrtove, pečevine, slapove, na tretji palače, poslopja, ječe itd.

Tudi mnogo šaljevih kart si je nabrala in mnogo tacih, koje so dičile slike odličnih mož in glasovitih žena. Tolstoj, Wagner, Zola in princezinja Chimay v triko.

„Kako značilne pisave! Kako raznovrstni podpisi! Ti manupropiji!“ s takimi vskliki sem skušal vzbuditi zanimanje za svoj predmet.

„Kaj vse pride v poštev, ko sklepate na kak značaj?“

„Pred vsem splošni znaki, potem posamezna znamenja, nekaterniki uporabljajo še Crepieux-Faminovo resultantno teorijo, ki pa ni več prav v veljavi. — Splošni znaki so smer črt in lega črk, so-li bolj ali manj pravilne, pokončne, ležeče, visoke, nizke, v večjih ali manjših mejsebojnih razdaljal, ločene ali v nepretrgani zvezi.“

K posebnim znakom prištevamo obliko črk, pike na t-ih, razna ločila, manupropije, poševne črte pri t-ih itd.

Resultantna teorija obstaja v tem, da iz lastnostij, ki so začrtane v pisavi, resultira nova lastnost, ki ni izražena očitvidno v pisavi. Po kačje zavite, okrogle črke značijo diplomatsko finost in dušno služavost. Dvoje pisav imamo, jedno od inteligentne osebe, drugo od surovega neomikanca, a obe pisavi kažeta enako zavite poteze. Pri prvem bomo sklepali na diplomatsko finost, pri drugem na lažnjivo (zahrbnost) zavratnost. A s pomočjo pametne kombinacije se opravi brez vsake resultantne teorije.

„Vidite to-le karto tu? — „Prisrčnih pozdravov Ti pošilja Tvoja Ela. Upam, da se vidimo v kratkem“.

Tako pišejo razumni ljudje, blagega, čutečega srca, ki so stanovitnih, trajnih čutil, ki nekako z uslužnostjo in prijaznostjo dosežajo svoje namene. Bržkone je bila dama v svojem življenju bitko varana, izgubila je morda ono, kar je bilo dolgo njena trajna opora. Kaže se v družbi živahno, veselo, a sama često joka. Prisodil bi ji nekaj razuma za obrazilne umetnosti“.

„Iz česa vendar sklepate tako?“

„Pravilna hitra pisava kaže, da je pisava omikana, poševne črke, ki bolj leže, nego stoje značijo, da je čutečega srca, harmonično lepo zaokrožene poteze in pravilne zanjke pri j-ih, da je umetniško čuteča, da ne opazate nikjer robov in ostij znači, da je prijazna in uslužna. Da je stanovitna v svojih namerah kažejo črke, ki so v nepretrgani zvezi mej sabo. Da leze vsa pisava nekako navzdol je znak, da je žalostnega duha, in da se

nikjer ne vzdiguje navzgor kaže, da se je udala tihi trajni žalosti. Da hlini smeh na od žalosti razoranem obrazu, kažejo poteze pri Tik in P-ih. Mesto, da bi potegnila temeljno črto navzdol in jo lepo zaokrožila navzgor in na znotraj, potegne jo daleč navzdol, šine kvišku in zaokroži jo nazaj navzdol — to je znak one bolestne veselosti. Da je bila bridko varana, kaže žalost, ki veje iz vse pisave, kažejo končne poteze pri o, m, a, ih. Ne zaokrožuje jih navzgor, jeden hip le gre navzgor s peresom, a brzo pade v dolgo mehko črto navzdol“.

„Vidite, to je moja prijateljica. Stareja je od mene. Nekdaj bila je izborna risarica. Celi dan je presedela pri oknu in spremljala na papirju mimogredoče v prav mične karikature. A čuteča je bila in popustljiva napram svojim siromašnim roditeljem. Ljubila je z vsem, deviškim ognjem nekega častnika ulanca, a kaj — prišel je bogat starec in poprosil stariše za njene roko. Ela se je branila stanovitno. A stariši so jo rotili, naj se spametuje, naj ne zavrne ugodne prilike in naj povrne sedaj s pokornostjo njih obile dobrote. In hčerka se je spametovala — udala se je. Uboga Ela! In sedaj je ugledna gospa, vsa v svili in blesku, najodličnejša mlada gospa v mestu. A bol jej razjeda lepo lice. Častnik, ki jo je sam iskreno ljubil, se je usmrtil nekaj dnij po njeni poroki.

„A. to je gospa dr. Bernikova“.

„Da, ona“.

„Vidite, kako natančno se zrcali dušno stanje v pisavi! . . .“

Molčala je, ni menda čula mojih besed.

„Vidite to-le pisavo tule“ vzbudil sem jo iz težkih mislij.

Jedna črka ozko tik druge . . . znak skoposti; ta nakopičena, stoječa pisava . . . znak precejšnje trdosrčnosti; velike črke so le povečane male črke — vse kaže izredno prostaštvo; in ta bahaški podpis! Manu-proprij obkrožuje vse ime in nosi na koncu debelo zanjko znak bahaškega egoizma“.

„Kaj pravite!“ vskliknila je z vidnim veseljem. „Torej se nisem motila! To je bogat trgovec. Ponujal mi je svojo roko v zakon . . . a jaz sem ga zavrnila prav odločno, tega pustega okorneža. Ni se pokazal več. Dozdevalo se mi je takoj, da hlepi le po mojih tisočakah“.

„Vidite, kake praktične koristi je grafologija! Vsi kandidatje za zakon bi morali biti poučeni v njej, da bi spoznavali iz potez v ljubavnih pismih, iz kakih namenov se človek prav za prav ženi“.

„Pač“ prikimavala je z glavico.

Na to se je ozrla gospica Vera plaho po vrtu, pogledala me je nekako vprašujoče in vzela neko pismo iz žepa.

Stisnila mi je burno roko in rekla zaupljivo: „Gospod Svetič, jaz Vam zaupam. Prosim razrešite mi to-le pisavo. Tu mi piše nekdo, ki mi je, ne tajim, simpatičen. Zatrja mi vedno, da me ljubi, kakor ne bi bil ljubil še nikdar, da je našel ciljev, katere bo skušal

uresničiti, da moteče življenje lepše in prijetnejše, odkar me ljubi, in da bi izgubil vse, ko bi ga ne mogla ljubiti. Zatrja mi, da se usmrti, če mu ne priznam, da ga ljubim, vsklika namreč: Čemu potem še dlje prenašati pezo mračnega življenja, ko vem, da sem izgubil te za vedno. Takoj si poženem kroglo v možgane, če mi porečeš „ne“.

Vzel sem ljubavno pismo, in da si bi kmalu počil v smeh, delal sem se važnoresnega. Ogledoval sem pismo dlje časa, prebral ga, a trdil sem, da raziskujem le razna zapletena znamenja.

Napeto je zrla vame, kakor da mi hoče brati sodbo na očeh.

„Gospica, vem, da je to Vaša simpatija, — a govoriti hočem učenjaško resnico“.

Hipen strah ji je obsenčil oči.

„To je pisal mladenič, ki je skrajno nervozen“.

„Istina“.

„No vidite. Pri teh čutila vzplamene, kakor slama na ognju, a čez hip ostane le pepel. Ljubi Vas resnično, a do kedaj?“

„Kaj mislite?“

„Pri nervoznejših traja ljubezen k večjemu mesec dnij. Tako piše dečko, ki je nekako ženijalen. Tele velike začetnice in ta manuproprij, ki kaže njegovo samozavest, poteze so krepke, izvirne, a črke nekam čudno razmetane. Ločila niso nikjer na pravem mestu. Jaz bi rekel, da je to prav nereden ženij.“

„Že zunanost je ženijalna, temni, dolgi kodri mu padajo v lice in pesnikuje. Meni je poslal že cel zvezek pesmi“.

„A tako! Pesnik, zaljubljen, nervozen in ženijalen . . . ti so Vam pravi ptiči. Jaz Vam nikakor ne častitam na takej simpatiji“.

Nekako žalostno je povesila glavo in strmela molče pred se.

„Hvala gospod Svetič! Še nekaj mi morate razrešiti“. Skušala je napraviti zopet vesel, brezskrben obraz, a poznalo se jej je, da jej grafologija ni bila v tem slučaju povšeči.

„Ugibala sem že, čegava bi le bila tale pisava. Dozdeva se mi, vender ne vem“.

Pokazala mi je v albumu karto. „Prav prisrčne pozdrave pošilja Vam iz daljše kolesarske ture Vaš poznani dr. Neznani“.

Velike in robate črke kažejo, da je mož samozavestnega, energičnega duha; jasne in določne poteze kažejo odkritosrčnost in pravicoljubje, črta na t-u, koničasto priostrena kaže, da je bistroumen kritik. V obče nekoliko mrzel, a pošten značaj“.

Pozorno je poslušala.

„Aha, že vem — kdo je. Dr. Stančič!“

„Seveda, njegova pisava je to!“ — poznal sem osebno tega vrlega moža.

„No vidite, kako dobro služi grafologija v anonimnih pismih!“

Opazal sem, da se gubi veselje in zanimanje za predmet, a tem raje bi se pomenkovala gospica Vera o ljubezni.

Vedel sem tedaj, da se moram kot pošten grafolog hitro posloviti.

„Katero knjigo mi nasvetujete, da bi Vam postala naslednica“, je povpraševala spremljaje me do vrat.

„Knjigo, ki jo je napisal laški učenjak Lombroso, dobite jo v Reclamovi izdaji“.

Dela mi je v zahvalo rudeč klinček v gumbnico.

Podala sva si roke . . .

Odšel sem in ozrl se še jedenkrat nazaj.

Novice.

— **Osebnosti.** Okrajni komisar v Kočevju, gosp. dr. Robert Praxmarer je premeščen k deželni vladi v Ljubljani. — Okrajni komisar v Ljubljani, gosp. Silvo Domicej, je premeščen v Logatec, okrajni komisar v Radovljici, gosp. dr. Friderik Mathias je premeščen v Kočevje. — Računski svetnik v Celovcu gosp. Jakob Hren je imenovan nadsvetnikom. — Ravnatelj učiteljskega v Celovcu je imenovan gosp. Josip Schuhmeister, doslej profesor v Solnogradu. — Višjesodni svetnik v Trstu, gosp. Jos. Legat je imenovan dvornim svetnikom. — Narednik pešpolka št. 17, gosp. Josip Jonke, je imenovan davčnim pristavom na Kranjskem.

— **Cerkvene vesti.** Čast. gosp. Anton Vogrinec, provizor v Weitensteinu na Koroškem, je postal župnik ravno tam. — Provizor na Reberci je postal čast. gosp. Anton Kaplan, doslej v Lipi pri Vrbi. — Kot provizor v Lipo je prišel čast. gosp. Jožef Fritz iz Dvora. — Umrli je zlatomašnik in župnik pri Sv. Jurju v Slov. Goricah velezaslužni gosp. Jurij Rantaša. — V Kandiji pri Novem mestu je umrl kapelan čast. gosp. Rafael Winkler.

— **Poročila** se je v Vratislavi operna pevka gđ. Fanika Verhunc, rojena Ljubljančanka, z opernim pevcem v Vratislavi gosp. Adolfom Holzapfelnom.

— **»Slovenska Matica«** vabi na CXXIII. odborovo sejo v Ljubljani, v sredo dne 6. sušca l. 1901. ob petih popoldne v društveni pisarni. Vspored: 1.) Naznanila predsedništva. 2.) Potrditev zapisnika o CXXII. odborovi seji. 3.) Volitev I. podpredsednika. 4.) Poročilo knjižnega odseka. 5.) Poročilo tajnikovo. 6.) Eventualia.

— **Shod trgovcev, obrtnikov in hišnih posestnikov v Ljubljani** v zadevi potresnega posojila je bil minolo nedeljo. Poročal je gosp. dr. Gregorič. Na shod sta prišla poslanca gg. dr. Tavčar in dr. Šusteršič. Proti gosp. dr. Šusteršiču so udeležniki uprizorili demonstracijo, češ, da dela v tej važni stvari za-se reklamo in to na škodo stvari sami.

— **Meščanska godba v Ljubljani.** Dne 21. februarja je bil v „Narodnem domu“ osnovalni shod za ustanovitev društva, ki naj vzdržuje meščansko godbo. Pravila so se odobrila. Letni prispevek je določen na 12 kron. Čim bodo pravila odobrena, se skliče prvi redni občni zbor.

— **Muzejsko društvo za Kranjsko** je imelo dne 25. februarja svoj občni zbor. Tajnik gosp. Koblar je poročal, da ima društvo 191 članov. Tekom leta se začne izdajati repertorij Valvazorjeve zgodovine. Blagajnik g. dr. Gratzy je poročal, da je društvo imelo 3454 kron 12 vin. dohodkov in 3367 kron 89 vin. stroškov. Za revizorja sta bila voljena gg. Vrhovnik in Pfeifer, uredništvo „Izvestij“ ostane v rokah

gosp. Koblarja, uredništvo „Mittheilungen“ pa v rokah gosp. dr. Gratzyja.

— **Nova železnica.** Ljubljanski župan Ivan Hribar in idrijski župan Dragotin Lapajne sta za dobo jednega leta dobila dovoljenje, da smeta izvrševati tehnične priprave za zgradbo železnice od Vrhnike preko Št. Jošta in Hotederšice v Idrijo.

— **Slovenski ulični napisi v Ljubljani.** Pri upravnem sodišču na Dunaju bo dne 8. marcija razprava o pritožbi ljubljanskih Nemcev zoper napravo samoslovenskih uličnih napisov v Ljubljani. Po naši sodbi se bo — žal — nemški pritožbi ugodilo.

— **Vigilantibus iura.** „Slovenski Pravniki“ je razkril, da najvišje sodišče neče izdajati slovenskih izsodb, dasi mu zakon to izrečno zapoveduje. Vsi trije naši dnevniki so na to obširno opozarjali in pozvali poslance, naj store svojo dolžnost. Mi se temu pozivu popolnoma pridružujemo.

— **Stroški za bohinjko železnico.** V državnem proračunu je za črto Celovec Trst določenih 103.600.000 kron, kateri znesek se razdeli na pet let tako: l. 1901. se porabi 3.700.000 kron, l. 1902. se porabi 8.900.000 kron, l. 1903. se porabi 17.400.000 K. l. 1904. se porabi 37.300.000 K, l. 1905. pa se porabi 36.300.000 kron.

— **Nova premogova žila** se je baje zasledila v Rovtahn nad Logatcem Bog daj srečo!

— **Viničarski tečaji.** V svrhu izvežbenja viničarjev v ravnanju z ameriško trto je štajerski deželni odbor priredil na vinarski šoli v Mariboru, na vinarski šoli v Ljutomeru in v trtnici na Bregu pri Ptujju posebne tečaje, ki so se začeli dne 15. februarja in bodo trajali do 1. decembra.

— **Porotno zasedanje v Mariboru** se začne 11. marcija. Mej vsemi porotniki sta samo dva Slovenca.

— **Odstavljen ravnatelj.** Te dni je bil imenovan za celovško učiteljske nov ravnatelj. Vse vprašuje, kaj se je zgodilo z dosedanjim ravnateljem Boltežarjem Knapičem. Poroča se nam, da je bil radi raznih činov suspendiran, in da utegne biti iz državne službe odpuščen.

— **Ljudsko štetje na Primorskem** je končano. Trst šteje 176.456 prebivalcev proti 157.466 v letu 1890. Goriško Gradiščanska šteje 230.762 prebivalcev proti 220.308 v letu 1890. Istra šteje 336.484 prebivalci proti 317.610 v letu 1890.

— **Ponesrečen naklep.** Lahi v Gorici, hoteč iz mesta izpodriniti slovenske posle, so ustanovili posebno posredovalnico, ki naj bi laškim gospodarjem in gospodinjam preskrbovala laških poslov. Ta posredovalnica pa je žalostno pogorela. Lahi jemljejo pač raje zveste, poštene, delavne in snažne slovenske posle, kakor lene in nesnažne laške posle.

— **Nova slovenska šola.** Dne 24. m. m. je bila slovesno blagoslovljena nova šola hrvatske družbe sv. Cirila in Metoda v Livadi v Istri.

— **Grič mej Trstom in Škednjem.** V Trstu name ravajo napraviti tunel skozi ta grič in sicer od „Zelenega hriba“ do ulice Madonina in potem od tod do ulice S. Marco. Oba predora bi bila 675 m dolga in 12 m široka.

— **Slovenski delavski dom v Trstu.** Neko delavsko društvo je kupilo na cerkvenem trgu v fari sv. Jakoba v Trstu stoječo primerno hišo. S tem so dobili tržaški Slovenci svoj prvi dom.

— **Koliko se pojé v Trstu.** V prvih devetih mesecih minolega leta se je v Trstu zaklalo 19.785 volov, 66 bikov, 3999 krav, 1059 konj, 27.901 tele, 13.442 koštrunov, 27.134 jagnjet in 4849 prešičev.

— **Umrli.** Umrli je ljubljanski trgovec gosp. Josip Seunig v starosti 37 let. Pogreb, ki je bil v sredo, je kazal, kako čislán je bil pokojni vrli narodnjak. — Umrli je v uršulinskem samostanu v Ljubljani sestra Marta Stolfá, rodóm iz Komna. N. v m. p!